

ТАЄМНИЦІ ДНІПРА РЯТУЮТЬ ВСЕСВІТ

«Ця оповідь становить собою творчий синтез історичних епізодів, відкриттів, гіпотез та географічних локацій, просякнутий фантазією автора, який не мав на меті переписати минуле, а лише використав його грандіозність і таємничість у ролі віковичного тла для своєї розповіді. Збіги з реальними подіями іноді є випадковими, а їхнє вигадане посилення використано винятково задля розвитку захопливої сюжетної концепції.

Письменник не мав наміру образити чийсь почуття або пропагувати певні погляди. Викладені пригоди сповнені глибокого сенсу, оскільки читачі поринають у світ, де реальність межує з фантастикою, а велична спадщина України стає винятковим шансом на шляху досягнення мирного й гармонійного майбутнього всього людства. Книга є заклик до фізичного й духовного самовдосконалення, а також до усвідомлення неоціненності миру, Незалежності та власної самобутності.

Літератор прагнув не лише полонити уяву, а ще донести вічні та важливі істини: перед обличчям космічної загрози, коли доля всієї планети залежала від артефакту, який дремав під скелями Монастирського острова, вирішальними виявилися саме єдність, взаємопідтримка, міцний дух, освіченість і непохитна віра у власні можливості.

Важливо зазначити, що це не сухий виклад, адже кожна деталь та образ були ретельно підібрані, щоб збудити відчуття причетності до прадавнини, а також викликати натхнення для глибшого пізнання історії рідного краю. Наприклад, легендарні Дніпрові пороги постають майже магичними символами незламності, а загадкові підземелля описані як лабіринти, що заповнені тайнописом.

Головне, пам'ятайте, що кожен із нас – творець своєї долі! Не існує неминучого перебігу подій! Тому цей твір є своєрідним нагадуванням, що прийдешнє не написано заздалегідь. Воно весь час твориться нашими руками, душею та щоденними вчинками. Вибір завжди за людиною й саме вона визначає, чи зможе подолати темряву та збудувати власний світ, де панують гармонія та мир!»

УДК: 821.161.2-343.9:94(477)

ISBN 978-617-8778-09-5

ББК Ц 93

*З повагою до читачів –
автор Андрій ЦУРКАНОВ*

**місто Дніпро
2025 рік**

ЗМІСТ

Глава 1. Дніпровська битва.....	3 стор.
Глава 2. Екологічний апокаліпсис.....	6 стор.
Глава 3. Фортеця духу та стійкості.....	8 стор.
Глава 4. Легенди давнього міста.....	14 стор.
Глава 5. Останній заповіт людству.....	19 стор.
Глава 6. Скелі над водою.....	22 стор.
Глава 7. Портал до загублених світів.....	25 стор.
Глава 8. Дивний музей.....	28 стор.
Глава 9. Магічні вібрації ріки.....	31 стор.
Глава 10. Приголомшлива історія острова.....	38 стор.
Глава 11. Козацькі корені Січеслава.....	41 стор.
Глава 12. Незвичайні знахідки.....	44 стор.
Глава 13. Початок вторгнення.....	47 стор.
Глава 14. Сталевий хребет Катеринослава.....	51 стор.
Глава 15. Пошуки нового укриття.....	57 стор.
Глава 16. Підземелля під сквером.....	59 стор.
Глава 17. Лабіринти минулого.....	63 стор.
Глава 18. Знаки забутої цивілізації.....	66 стор.
Глава 19. Відкриття мапи.....	71 стор.
Глава 20. Шляхи присвячених.....	77 стор.
Глава 21. Віщі сновидіння.....	82 стор.
Глава 22. Зустріч зі стражами.....	87 стор.
Глава 23. Зародження космічної чуми.....	89 стор.
Глава 24. Попередження з невідомого.....	94 стор.
Глава 25. Цитадель бездушшя.....	96 стор.
Глава 26. Зала трофеїв.....	101 стор.
Глава 27. Вибір долі.....	105 стор.
Глава 28. Зоря нового світу.....	109 стор.
Глава 29. Другий шанс.....	112 стор.
Подяка за натхнення.....	116 стор.

Глава 1 Дніпровська битва

Ніжний шепіт хвиль ледь долинав до берегів. На воді, мов тіні, гойдалися невеликі суденця, що вирушили на нічну риболовлю. Над Дніпровими кручами, де колись лунали звуки повітряної тривоги, панувала майже чарівна тиша. Аж раптом небо розірвалося незрозумілим гулом, який наростав із неймовірною швидкістю. Рибалки помітили їх першими та припустили, що це випробування новітніх дронів або БПЛА, проте, апарати, які виринали з-за обрїю, виявилися надто химерними¹. Вони відрізнялися за розмірами та формами. Деякі виглядали як диски, а інші нагадували незрозумілих та погрозливих хижих металевих птахів. Більшість з них не мали крил та гвинтів, але кожен випромінював синє та лілове сяйво, яке миттєво розчинило ніч над рікою, перетворивши її на розмиту імлу, схожу на давню вицвілу світлинку. З кожною миттю їх ставало дедалі більше, а рев двигунів переріс в оглушливе завивання, яке пробирало до кісток.

На командних пунктах ЗСУ одразу пролунала бойова тривога. Радари за-
¹ **Химерні образи** – це дивні, незвичні або фантастичні зображення чи предмети, які викликають подив і не схожі на щось типове.

хлиналися від кількості виявлених невідомих цілей, а системи ППО автоматично намагалися ідентифікувати загрозу та готувалися відбити напад.

Наказ про контратаку пролунав негайно, але в цей самий момент стався один із найпідступніших ударів, який вразив позиції на лівому березі. З-під численних НЛО виривалися вже великі фіолетові промені. Земля здригнулася від вибухів. Здійнялися стовпи диму та полум'я. Сили протиповітряної оборони відповіли негайно: хоча сучасні ракети й пошкоджували корпуси непізнаних об'єктів, але, на жаль, знищити їх вдавалося не завжди. На правому березі ситуація розвивалася не менш критично. Десантні катери, які несли підкріплення, потрапили під шквальний вогонь. Деякі з них миттєво спалахнули, а інші, розрізані наскрізь, йшли на дно. Бійці рятувалися за допомогою легких човнів та жилетів. Наростало нерозуміння, а разом з тим збільшувалася й лють: військові, загартовані роками визвольної війни, почали активно діяти. Тим часом творилося щось дивне з самою річкою. Могутній Дніпро, який ще годину тому спокійно нісся до українського Чорного моря, почав зникати. Рівень води стрімко падав, оголюючи піщані мілини та каміння, куди одразу висаджувалися вороги. Проте, їх там вже чекали воїни, які врятувалися з потонулих кораблів... Однак, процес висушування відбувався дуже швидко. Прибульці спрямовували для цього енергетичні потоки зі своїх апаратів.

Риба безпорадно билася на мілководді, а мушлі розкривалися на розпеченому від бою повітрі. І саме тоді, коли Дніпро став схожий на велетенську пересохлу рану, показався неймовірний артефакт. З кожною хвилиною, як відступала вода, обриси ставали все більш виразними. На дні, мов велетень, який прокинувся від багатоговікового сну, лежав епохальний човен – справжнісінька козацька «Чайка»². Потемнілий від часу дубовий корпус добре зберігся та вражав розмірами, а на його передній частині височів різьблений тризуб, який утілював силу та зв'язок поколінь ще з періоду Київської Русі.

Здавалося, час був не владний над цим свідком минулих епох, який колись борознив дніпровські хвилі, несучи в бій вільних козаків. Видовище було настільки разючим, що на мить затьмарило битву.

У цьому прадавньому судні відчувався незламний дух та прагнення до свободи, які завжди були притаманні українському народу. Непрохані гості з космосу, незважаючи на дивовижну знахідку, продовжували наступ. Баталія розгоралася з новою силою тепер вже на сухому річищі. Хоробрі воїни, натхненні появою цього величного символу козацької доби, з подвоєною енергією кинулися проти невідомої загрози, захищаючи свою землю.

² «Чайка» – це веслово-вітрильний човен, який став одним із символів української військової могутності та використовувався запорізькими козаками у XV-XVIII століттях.

Глава 2 Екологічний апокаліпсис

Загибель Дніпра виявилася не просто катастрофою, а майже кінцем епохи, оскільки ця ріка була живим серцем нації та колискою цивілізації.

Там, де щойно клекотіли могутні води, залишився лише розбитий потрісканий шрам, який став потворним й скорботним тавром на тілі української землі. Це був не просто екологічний колапс, а глибоке філософське потрясіння, що занурило душі мільйонів людей у вир незбагненого горя та жаху.

Колишнє річище стало безмежним кладовищем, де в потрісканому намулі застигли тисячі риб'ячих тіл, молюсків та безліч мікроорганізмів, чиє існування було нерозривно пов'язане з цим животворним потоком. Їхня масова загибель обернула дно на джерело біологічної небезпеки та отруйного смороду, що несло епідемії.

Водоплавні птахи здіймалися у небо з розпачливим надривним криком, кружляючи над безмовною пусткою в пошуках їжі. Цей відчайдушний політ став символом невпинної та всеосяжної втрати.

Поживна артерія зникла, а разом із нею згасала впевненість у завтрашньому дні. Ця втрата спровокувала хаотичну та панічну евакуацію заради порятунку: дороги застигли в заторі, а порожні міста почали нагадувати індустріальні привиди з фільмів про кінець світу.

Каскад ГЕС, який був монументом індустріальної міцності, тепер стояв мертвим ланцюгом, наче німий свідок людської гордині. Позбавлені води гігантські бетонні велетні втратили своє стратегічне значення, а енергетична інфраструктура була повністю паралізована. Світло згасло не лише в оселях, а й в людських душах, а разом із ним зникла ілюзія контролю над стихією.

Але найжахливіші зміни сталися з самою природою. Висихання Дніпра майже миттєво знизило вологість ґрунту, що спричинило швидке зневоднення. Родючий чорнозем, який завжди годував країну, став безжиттєвим простором. Не тільки сільське господарство, а цілі регіони, які залежали від малих потоків, залишилися без води.

Відкрите дно колишніх водосховищ стало місцем зародження апокаліптичних пилових буревіїв. Вітер завивав, мовби дух-воїн, який оплакує свою загиблу землю та підіймав мул, насичений смертоносними загадковими елементами, що залишилися після шкідливих інопланетних променів.

Ці бурі, які накривали розташовані поруч населені пункти, перетворювали атмосферу на отруту, змушуючи людей ховатися в задушливих приміщеннях, ніби в пастках.

Але трагедія на цьому не зупинилася. Вся гідрологічна система почала вмирати слідом за своєю головною «рікою-матір'ю». Притоки, що отримували свою силу з Дніпра, тепер були позбавлені цього життєдайного джерела. Спочатку вони міліли, перевтілюючись на смердючі болота, потім – на вузьенькі

жалюгідні струмки, які звивалися, наче змії, а згодом й зовсім зникали.

Багато хто з відчаєм кинувся до поодиноких колодязів, що де-не-де вціліли, сподіваючись на рятівні витoki. Але це символи життя теж зрадили. Річки, які їх живили, відступили вглиб Землі, ніби ховалися від неминучої катастрофи. Криниці, що слугували віками, тепер демонстрували людям, які страждали від спраги, лише суху мертву порожнечу. Пошуки води стали боротьбою за виживання.

Деякі з підземних водотоків безслідно щезли, залишивши після себе лише нічим не заповнені тунелі, які спричинили просідання. Будинки на цих ділянках час від часу здригалися наче в конвульсіях й провалювалися в безодню, тому що їхні фундаменти буквально нависали над прихованою порожниною. Посеред вулиць раптово розверзалися пустоти, які поглинали автівки й тих, хто ще мав надію.

Світ трансформувалася на нескінченну пустелю, де кожен крок підіймав хмари отруйного пилу.

Там, де раніше зеленіли ліси, тепер з'явився сухий безмовний простір, який лякав, а відчайдухи блукали там, де колись протікав могутній потік. Навколо них стирчали, ніби похмурі кістяки, залишки човнів й скелети риб, а в провалах нуртував дивний зелений слиз...

Глава 3 Фортеця духу та стійкості

... Трохи раніше – за деякий час до описаних вище подій.

Спокій, що огортає місто Дніпро після великої Перемоги, є не просто відсутністю гучних та лячних звуків, а чистим втіленням незламної суті, просоченої неймовірною пам'яттю. Ця тиша дихає у кожному відновленому будинку, де свіжі фарби та нові панорамні вікна свідчать про незламну волю українського народу. Нескоримий дух шелестить у щойно посаджених алеях, де молоді деревця, мов тендітні діти, тягнуться до сонця. Він відбивається в усмішках людей, які повернулися додому, своїх родин й до звичного укладу.

Але все це є живою згадкою про ті дні, коли повітря тремтіло від вибухів, небо було понівечене димом, вулиці завалені уламками ворожих безпілотників, а волелюбні українці в єдиному пориві виборювали свою Незалежність...

У цій фортеці духу та стійкості все пронизано згадками про біль й кожную сльозу, пролиту за тих, хто не повернувся з поля бою, а віддав своє життя за Вітчизну, а також про кожную рану, що залишилася на душі та тілі нації, ніби шрам, який ніколи не загоїться повністю.

Втім це не тягар, а міцний та непорушний фундамент, на якому будується нове мирне життя, яке сповнене сакрального значення. Воно насичене не лише гіркотою втрат, які печуть серце, але й солодкою радістю звільнення, що розливається по жилах, даруючи нову силу.

На залитих ласкавим сонцем вулицях знову безтурботно граються діти, а їхній сміх лунає, розвіюючи будь-які страхи. Дніпро, який колись був великим індустріальним центром, тепер перетворився на живий символ Перемоги: відродившись з попелу війни та розпачу – він став сильнішим, мудрішим й прекраснішим. Кожен камінь тут зберігає історію: не лише нову і сучасну, яка твориться щодня, але й величну спадщину минулого.

Це місто, що стоїть на берегах могутньої річки – на землях, які навечно тримають у пам'яті легендарних скіфів й сарматів, сліди трипільської культури та козаків-характерників³ – зараз створює нову унікальну сторінку свого літопису. Навіть сивий глибокий Дніпро, здається, став глибшим, несучи в собі незримую енергію боротьби, витримки та відродження, яка просочилася крізь тисячоліття. Взагалі, післявоєнне відновлення стало справжнім дивом. Архітектори, інженери та будівельники з усього світу приїхали сюди, щоб допомогти, але головною рушійною силою є самі українці. Ті ж самі руки, що тримали зброю заради визволення, тепер підіймають цеглу, а очі, які бачили жахи війни – дивляться у мирне майбутнє. Тому це не просто труд, а колективна медитація, наче акт зцілення та віри в завтрашній день. Люди, які пройшли крізь пекло, тепер зводять рай у себе вдома.

На місці зруйнованих будівель швидко здійнялися нові споруди, які гар-

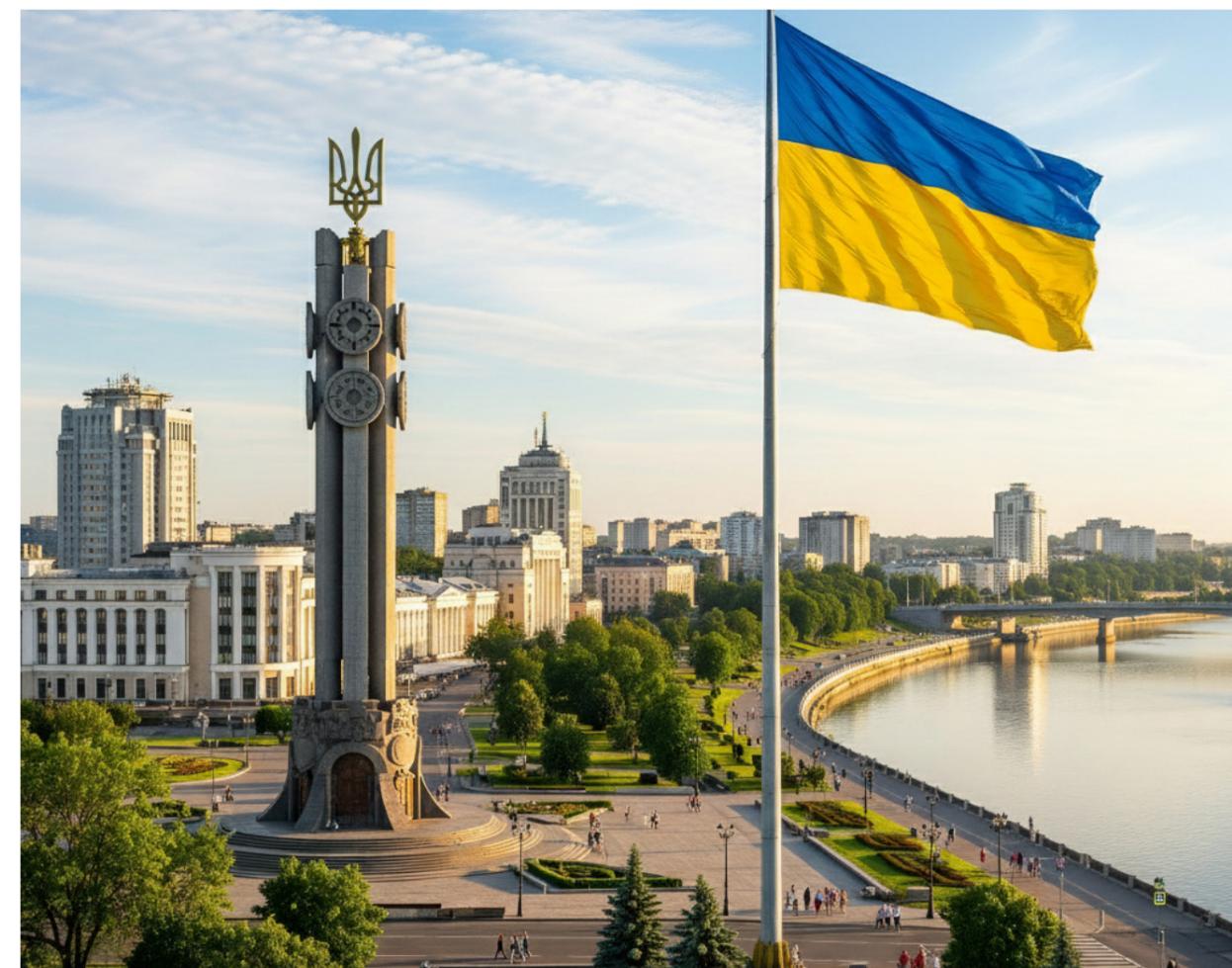
3 Козаки – це вільні українські воїни, а **козаки-характерники** з Запорозької Січі, за народними переказами, володіли магічними, екстрасенсорними та паранормальними здібностями.

монійно вписалися в історичне середовище. Скло та метал переплелися з віковими фасадами, створивши унікальний архітектурний ансамбль. А на популярному майдані біля причалу велично височіють Монумент Перемоги й грандіозний прапор. Хмарочоси стали символами людських амбіцій, прагненням до нових висот і космічних відкриттів. Вони втілюють мрію про світле майбутнє, що будується власноруч, а їхні шпилі, пронизують небо та здаються антенами, які приймають сигнали з далеких зірок, запрошуючи людство до масштабних звершень.

Нове життя отримали всі вулиці, вимощені яскравою плиткою після українського триумфу на полі бою. А навкруги – приглушений, майже музичний шум автомобілів на водні⁴, які ковзають безшумно, мов привиди, по широких смугах, не забруднюючи повітря: а воно чисте, наповнене ароматом свіжої трави та квітучих дерев. Усе це створює незримую ауру миру та оновлення.

На дбайливо відреставрованих фасадах архітектурних пам'яток, кожна з яких розповідає свою цікаву історію про сотні років існування, тепер грають всіма кольорами веселки сучасні вивіски та інтерактивні проєкції, які, своєю

4 Автомобілі на водні – це транспортні засоби, що використовують водень в якості палива для генерації електрики, що живить електродвигун, або для роботи безпосередньо у двигунах внутрішнього згоряння. Вони вважаються екологічною альтернативою, оскільки їхній вихлоп не містить шкідливих речовин, а основний продукт реакції – пара.

чергою, створюють сюрреалістичний та гармонійний контраст між минулим і футуристичним мирним сьогоденням.

Мегаполіс очолив технологічний прогрес. Особливо це стосується космічної галузі. Країна інвестувала величезні кошти у власну «Зоряну програму», а її флагман ракетобудування відродився з новою силою, ставши найбільшим індустріальним парком Європи. Інженери тут створюють не лише ракети-носії, здатні виводити на орбіту гігантські вантажі, а й супутники нового покоління, інноваційні системи зв'язку, а також надміцні сплави, які витримують неймовірні навантаження міжпланетних подорожей та агресивне середовище глибин космосу. Здається, небесна безодня прихилилася до Дніпра, запрошуючи його підкорювати незвідані простори.

Скрізь виникають численні зелені парки та інноваційні зони відпочинку. У цьому новому просторі радіють сім'ї з дітьми, забувши про тривоги, а молодь обговорює свої мрії, дивлячись на далекі зорі, що з'являються на чистому небосхилі, наче діаманти, розсіпані по оксамиту.

Саме у цьому відновленому місті від народження й дотепер живе Андрій зі своєю родиною. Хоча він людина сучасна, але відчуває атмосферу давнини буквально у кожній старовинній цеглині. Стіл у його робочому кабінеті завалений описами дивних артефактів і різних чудернацьких речей, а також

рукописами та мапами з давно зниклими шляхами.

А ще він багато опрацьовує матеріалів про таємні підземні ходи та Монастирський острів. Особливе місце в дослідженнях займають перекази про, так званий, Кристал сили. Цей загадковий предмет, за деякими даними, був джерелом феноменальної енергії та знань, що належали невідомій, але надзвичайно розвиненій цивілізації, яка існувала задовго до появи людства.

Колись давно йому в університеті розповіли маловідому історію. Згідно з нею, під час наукових робіт у сховищі при монастирі було знайдено рукопис, в якому йшлося про те, що десь існують хроніки одного відомого літописця. У документі нібито говориться, що: «Про цей Кристал дізнався алхімік та маг, який, за чутками, у Катеринославі⁵ (існує версія, що місто було назване на честь його небесної покровительки – Святої Великомучениці Катерини⁶) був не лише науковцем, а членом секретного товариства, яке з давніх-давен заглиблювалося у стародавні тексти, розшифровуючи

5 Історична назва міста Дніпро – Катеринослав, який тривалий час вважали заснованим у 1776 році. Проте, історики знайшли на мапі хроніста, географа та картографа Бернарда Ваповського (1450-1535) згадку про Стару Самарь – один із перших козацьких осередків Придніпров'я. З огляду на цей факт, дослідники припускають, що справжньою датою закладення міста може бути 1526 рік.
6 Свята Катерина, яка вирізнялась надзвичайною красою й мудрістю – це покровителька освічених людей, вчителів та науковців. Її пам'ять шанують 24 листопада (за новим стилем) у день мученицької смерті цієї подвижниці за віру у 305 році н.е.

містичні знаки та символи. Він присвятив усе своє життя вивченню споконвічних таємниць, які з'явилися задовго до появи нашої цивілізації, і залишився останнім зберігачем мудрості, котра зникла у мороці віків.

У своїй основній праці, яка мала назву «Останній заповіт людству», вечний зашифрував найважливіший секрет. Це були пояснення до складного лабіринту з кресленнями та діаграмами, які вказували напрямок до порятунку від апокаліпсиса, про який говорили стародавні Мудреці.

Використовуючи магічну силу, перед смертю він встиг сховати десь у глибинах невеликий провідник, який був, імовірно, позаземного походження. Ця річ має величезну силу й може допомогти подолати єдиний прямий шлях до могутнього артефакту. Камінець невідомої породи є порталом, тобто енергетичним мостом, який може досягнути та пробудити лише той, хто справді зрозумів спадщину предків».

... Деякі міфи навіть пов'язують цей Кристал з Атлантами⁷, які знали про один зі світових центрів сили саме на місці сучасного Дніпра, де виходить на поверхню гірських порід Українського кристалічного щита свідчать про неімовірну давнину цих земель. Андрій завжди мріяв розгадати цю таємницю та знайти докази існування давнього, майже невідомого, етносу⁸. Адже він відчував, що у цих легендах криється не тільки вигадка, а шлях до розуміння того, що могло пояснити аномалії, які час від часу фіксували у цій місцевості.

Його дружина Ірина, яка працює педагогинею – справжня натхненниця, оскільки щиро вірить у могутню силу знань, здатність дітей змінювати світ і в їхній безмежний потенціал. Коли вона викладає в університеті, то робить це не сухо, а з душею, надихаючи студентів на творчість, критичне мислення, пошук істини та відстоювання своїх переконань. Це втілення справжньої жіночої української мудрості, що поєднує освіту з любов'ю до ближнього та вірою в краще. Як науковець, вона завжди підтримує чоловіка в його дослідженнях, хоча іноді скептично ставиться до найсміливіших гіпотез. А як практик – вірить тільки в те, що можна відчути, побачити та до чого є можливість доторкнутися. Але розуміє, що саме такі, осяяні таємничою іскрою мрійники, рухають світ вперед, розширюючи межі незбагненого.

Їхній син Владислав – дитина з високим інтелектом і дивовижними здібностями. Тому на восьмий день народження батьки подарували йому надпотужний ігровий комп'ютер. Однак, замість розваг, хлопчик розібрав системний блок на складові, щоб зрозуміти, як він працює. Вже в десять років він вільно орієнтувався навіть у найскладніших цифрових інструментах. Відтоді кімната

7 Атлантида – це таємничий континент. Великий давньогрецький філософ Платон (посилаючись на перекази, які почув афінський політик, реформатор і поет Солон від єгипетських жерців) розповідаючи про цю квітучу державу говорив, що: «Там правили могутні володарі, а її мешканців називали атлантами». Проте, близько 11500 років тому, ця високорозвинена цивілізація була знищена внаслідок гігантської природної катастрофи та похована на дні Атлантичного океану, назва якого походить саме від неї.

8 Етнос – це люди, яких об'єднує спільна мова, культура, історична пам'ять, усвідомлення власної єдності та відмінності від інших груп. Це спільнота формується в процесі тривалого історичного розвитку на певній території, а її члени мають елементи спільного походження.

підлітка нагадує справжню лабораторію, тому що завалена платами, схемами, паяльниками та розібраними гаджетами, які лежать у творчому безладі, свідчачи про безперервний потік ідей. Весь вільний час Влад пише власний код й створює складні алгоритми. Для нього це не лише робочий інструмент: він упевнений, що технології можуть змінити світ на краще, а також зробити його безпечнішим та справедливішим.

Одного разу, працюючи над черговим проектом він випадково натрапив на дивні аномалії у космічному просторі. У цих незвичних сигналів структура була складною, майже органічною, та з ритмічними пульсаціями. Надзвичайно чутливі датчики почали фіксувати те, що виходило за межі розуміння сучасної науки: щось вібрувало у самій тканині простору-часу, наче хтось невидимий натякав про далекі невідомі світи. Він не зміг розшифрувати ці ефірні коливання, але зрозумів, що їх не можна ігнорувати. Візуалізація на моніторах була схожа на креслення, згадувані у стародавніх літописах, про які часто розповідав батько.

Влад негайно повідомив про це рідним. Його голос тремтів від хвилювання. Але вони були зайняті своїми повсякденними справами, і тому спочатку не надали цьому великого значення, вважаючи це черговим захопленням сина, який іноді «літав у хмарах власних ідей».

